

Vaad edilen Nur'un anlaşılması

Bediüzzaman Hazretleri'nin dikkat çektiği işârât-ı Kur'âniyenin 13. ve 14. Âyet-i Kerimeleri "Râsihûn" hakkında olup, biri "Al-i İmran ve diğeri Nisa Sûresi'nde olmak üzere Kur'ân-ı Kerîm'de iki yerde geçmektedir.

Bu hususta; önce âyet-i kerimelerin meallerini ve kısa yorumlarını, sonra lügavi ve istilâhi anlamları ile geçmiş ulemanın izahlarını da naklettikten sonra Üstadın istihraçlarına da, dikkat çekerek yorumlamaya çalışacağım.

İlk olarak mealler:

Birinci âyet-i kerimenin meali: "Halbuki o âyetlerin tefsirini Allahtan ve Allâh'ın kendilerine ilimde derinlik ve istikamet ihsan ettiği (İlimde râsih olan) kimselerden başkası bilemez." (Âl-i İmran, 7)

"İLİMDE RASİH" olanlar "ona inandık hepsi Rabbimizin izin ve istihdâmiyle -mü'minlerin imanlarına yaptıkları hizmete işâret ediyor- Bunlar da Allah'ın kitabındandır" derler. Bu inceliği ancak akıl sahipleri düşünüp anlar.

İkinci âyet "Fakat onlardan İLİMDE derinlik ve istikamet sahibi olanlar ve mü'minler sana indirilene ve senden önce indirilene iman ederler. O namazı kılanlar, zekâtı verenler, Allâh'a ve ahiret gününe inananlar varya işte onlara büyük bir mükâfat vereceğiz" (Nisa Âyet: 162)

Görüldüğü üzere bu âyette de "ilimde rusuh sahibi olanların" özel durumlarına değinilmeksizin onların ve diğer mü'minlerin vahye inandıkları, namazı eda ettikleri, zekâtı verdikleri, ayrıca ahiret gününe iman ettikleri belirtiliyor. Fakat genel bir "mü'minler" ifâdesiyle yetinilmeyip "ilimde râsih olanların" mü'minlerin üzerinde ayrı bir kategori olarak zikredilmesi, bu tür âlimlerin -Allâh katında önemli konumlara mazhariyetini- ve Allâh'ın inayeti, izin ve istihdamıyla mü'minlere yaptıkları iman hizmetinin makbuliyetine işâretlerini gösteriyor.

Kur'ân-ı Kerîm ezeli ve ebedî olan Allah'ın (cc) kelâmı olduğu için bu iki ÂYET her asırda "râsih âlimlere" baktığı gibi ahirzamanda da Said Nursî ve onun tefsiri olan Risâle-i Nurlar'a da bakar, bakıyor ve bakması Kur'ân'ın şanıdır. Bilhassa ilk ÂYET muvacehesinde denilebilir ki, bu ilâhî kitap, muhtevastaki müteşâbihatı anlayıp açıklayan her döneme, bu görevi hakkıyla yapmaya çalışan "râsih âlimlere" işârette bulunur. Özellikle Kur'ân âyetlerine çeşitli biçim ve taktiklerle iliştiği çalkantılı dönemlerde, diğer âyetler gibi müteşâbih âyetleri sağlıklı şekilde yorumlayıp açıklayan "müceddid" vasfı taşıyan ulemaya gönderme yapar. Pozitivizmin etkin olarak dünyayı sardığı ahirzamanda da, bu fonksiyonu cansiperane yapan Risale-i Nur'a, muhterem müellifine ve Risale-i Nur Talebelerine de bakar, dolaylı işâret ve göndermelerde bulunur. Bunda şüphe duymayı gerektirecek bir nokta yoktur.

Biraz daha açmak gerekirse: Üstad Hazretleri'nin ifade ettiğine göre "Harb-i umumî vasıtasıyla bin seneden beri Kur'ân

aleyhine terâküm eden Avrupa itirazları ve evhamları âlem-i İslâm içinde yol bulup yayıldılar. O şüpehâtın bir kısmı fenni şeklini giydi, ortaya çıktı. Risâle-i-Nur ve onun şâkirtleri bu şüphe ve itirazları def ettiler.”

Gerçekten Batı dünyası, kendi siyasî ve fikrî serüvenlerine bağlı olarak “Kilise istibdadını” yıkıp rönesans ve reform hareketleriyle yeni bir sürece girdiğinde, genel anlamda “din” ve “vahy” dışlanmış, “rasyonalizm” adı altında büyük fikri cereyanlar ortaya çıkmış, bu fikirler türlü yollarla bilhassa büyük Fransız ihtilâli sonrası İslâm dünyasına da, sirâyet ederek, Kur’ân âyetlerine karşı yoğun itirazlar yöneltmiştir. Söz gelimi Allah’ın bütün fiil ve tasarrufları “naturalis felsefe” ile tabiatın kendisine verilmiş, Allah’ın en büyük mu’ci- zelerinden biri olan yaratılış, mutasyon ve seleksiyon teorileriyle perdelenmiş; Allah’ın arş-ı istiva ettiği, göklerin yedi kat olduğu, Hz. Peygamberimizin (asm) bir mu’cizesi olarak ayın ikiye yarıldığı gibi âyetler güya fen bilimlerine ait verilerle örtüşmediği iddiasıyla eleştirilmiştir... İşte Risâle-i Nur Kur’ân’ın bütün âyetlerini olduğu gibi, özellikle itiraz ve tenkide medar kılınan âyetlerini engüzel şekilde şerh etmiş inkâr cereyanlarının fikri alt yapılarını darma dağın etmiş, fen bilimlerine ait verilerin-rasyonalistlerin iddiasının tam aksine - Kur’ânî mesajları doğruladığını, iddianın da, ötesinde isbat ederek ortaya koymuştur.

Bunun için özellikle 25. Söze bakılması isabetli olur.

Ayrıca bu Külliyattan istifade eden Nur Talebeleri yazılı ve görsel medyada, gazete ve dergi gibi neşir organlarında bu eserlerden aldıkları feyizle çok kıymetli çalışmalar yapmış, yüzbinlerce ve hatta milyonlarca insanların imanlarının kurtulmasına vesile olmuşlardır.

Elbette Kur’ân kendi mesajlarına böylesine saldırıların yapıldığı zamanda, kendisini savunan, mesajlarındaki şüphe ve itiraz noktalarını cerhedilmez delillerle vuzuha kavuşturan bir manevî tefsire yani Risâle-i Nur’a, onun müellifine, Risale-i Nur’a talebe olmaya çalışan bahtiyar kitleye, yani şahs-ı maneviye bakar, onlara işâret eder, onları müjdeler, diğer insanları da, bu manevî tefsirden ve sofradan yararlanmaya cehren veya zimnen teşvik eder. Bunda yadrganacak ne olabilir?

Nitekim fiilî durum; yani Risale-i Nur’un Kur’ân savunması, “Müteşâbihat” bağlamında söylemek gerekirse -Bu âyetleri layıkıyla yorum- layıp açıkladığı meydana olmakla beraber, bu âyet ile birlikte “Rasih âlimler”den söz eden Nisa Süresi’ndeki diğer âyet, bazı âlimlerin kullandığı ve hususî bir ilim çeşidi olduğu belirtilen “ebced ve cifir” hesabıyla da Risâle-i Nur’a ve Müellifine işâret eder ve ediyor, Meselâ ilk âyet “illallah” kelimesinde vakfedilmediği zaman cifir hasebiyle 1344 (Milâdî 1925 veya 1926’lar) ederek tam tamına Risale-i Nur’un manevî mücâhede meydanına atıldığı tarihe tekabül eder.

İkinci âyet de, cifirle aynı tarihe tekabül eder. “İlm-i hakikatte rasihâne çalışan ve kuvvetli iman eden bir tâifeye yani Risâle-i-Nur şâkirtlerine işâret edip onları “dâire-i harimine” hususî dahil eder ve ediyor.

Bu gerçekleri düşününce insan, “Allah (cc) herkesi Risâle-i Nur dairesine giren veya talebesi olanlardan eylesin” demekten kendini alamıyor. Bu dâireye girenlere de ayrıca “selâm olsun” demekle kendimi bahtiyar addediyorum.

2. Lügavi olarak

Bu ifade; Rusuh kökünden “râsîh” kelimesinin çoğulu olup; Köklü, sabit olmak, şüpheden uzak olup, kesinlik kazanmak gibi anlamları ifade ediyor. Kur’ân-ı Kerîm’de iki yerde “er-rasihun fil ilm” terkibiyle geçen bu ifade; tabiri caizse Kur’ân referanslı veya Kur’ânî bir terkiptir. (Âl-i İmran 7, Nisa 162)

Bir de eş anlamlı kabul edilen “natihun” vardır ki o da; zayıf ihtimalleri bertaraf eden güçlü bilgi anlamına gelir ki bu kelâmın bir ünvan ve bir makam olduğu anlaşılır.

TDV İslâm Ansiklopesi’nin ifâdesine göre: “Şüphe ve tereddüde yer bırakmayacak şekilde kesin ve derin ilim sahibi demektir.”

Sonuç olarak Rasihun; şüphe ve tereddüde yer bırakmayacak şekilde kesin ve derin ilim sahipleri anlamında Kur’ânî bir terim olup tabiri caizse böyle bir âlimi Kur’ân-ı Kerîm’in taahhüd ettiği anlamı da verilebilir. O takdirde tesbit edip

uymaktan daha makul ne olabilir?

Müteşabihat; birden fazla anlam veya ihtimal taşıyan, anlaşılmasında güçlük bulunan lâfız veya fasıl demek olduğuna göre onun da, ancak böyle zatlarla anlaşılabilceği izahıtan varestedir.

Böyle olunca kıyamet âlâmetleri ile ilgili müteşâbihatı da râsih kişilere havale etmek gerekir. Tabiri caizse; tâki nefis-ül emirdeki meselenin gerçeğine vasıl olunabilsin.

Bu meseleye en güzel delil ve misal de, kanaatimce Bediüzzaman'ın tevafuklu Kur'ân'ı ve Âyet-ül Kübra gibi eserleridir. Yani bunlar müşahede ve muvasalatının isbatı demektir. Hakikî te'vil de ancak böyle zatlardan yapılabilir. Zira; te'vil de; nasıldaki bir lâfza taşıdığı muhtemel manalardan birini tercih edip yükleme olduğuna göre; bunu neye göre kim tercih edecek?

Yirmi yedinci âyet-i kerîme'de Cenab-ı Hak "Onlar ağızlarıyla Allah'ın Nurunu söndürmek istiyorlar. Halbuki kâfirler istemeseler de Allah (cc) nurunu tamamlayacaktır" (Sûre-i Saf: 8)

Biz bu âyet-i celileden Cenab-ı Allah'ın tamamlayacağını vaadettiği bir nur olduğunu anlıyoruz. Hatta bu ve benzeri sözler, hem başka âyet-i kerîmeler ve kısım hadisi şeriflerde de geçmektedir.

Dolayısıyla biz bu yazımızda; "1.Önce "nur" ne demek? 2. Bu 'nurun tamamlanması' ne demektir? 3. Risale-i Nur'un böyle bir nurdaki yeri nedir, ki bu âyet-i kerîme Risale-i Nur'a ebced cifirle işâret etsin!" gibi hususları üç ara başlık altında izaha çalışacağız, Cenab-ı Hak tevfikini refik etsin!

Nur: En başta Cenab-ı Allah'ın isimlerinden biridir. Aynı zamanda imanın da, İslâmın da, Kur'ân-ı Kerîm'in ve Fahr-i Kâinat Efendimizin (asm) isimleri de Nur'dur ve melekler de Nur'dan yaratılmışlardır. Yani bu Nur temâsî İslâmî literatürde çok fazla işlenilmektedir, o halde bu mes'elenin aslı ne olabilir?

Bu Nur'a terkip anlamında bir tarif getirmeye çalışırsak Nur; metafizik bir varlık olduğu için öyle bir analizi de yapamıyoruz ki, isabetli bir tanım yapalım. O halde bu Nur varlık olarak nedir? Onu anlamaya çalışalım.

Nur; öyle parlak bir cevherdir ki, en parlak ışık, meselâ güneş; ancak onun gölgesi olabilir. Ve onun boyutları dünya gözü ile ihata edilemeyecek kadar muhittir. Onun için Bediüzzaman, Allah'ın (cc) görünemeyişini de, "şiddet-i zuhurundandır" demektedir. Güneş dahi saniyede 564 milyon ton hidrojen 560 milyon helyuma dönüştürüldüğü halde şiddet-i zuhurundan gizlenecek derecede olmadığına göre, bu nur nasıl bir mevcuddur, hakkında çok düşünülmesi gereken bir hadise olduğu ise izahdan varestedir.

Bir de insanın bir şeyi görebilmesi için ışık boylarının 04 ve 07 mikron arasında olması gerektiği, bunların dışındaki ışık boylarını bile göremediğimize göre bu derece sınırlı bir görüşle biz neyi görebiliriz ki? Sınırlı olan sınırsız nasıl ihata edecektir?

Tefsirlerin tavihine göre ilk nur, Hz. Muhammed'in (asm) nurudur ve kâinat da o nurdan ve o nur hürmetine yaratılmıştır.

Demek onun içindir ki Efendimiz (asm) "Allah önce benim nurumu yarattı" buyurmuştur ve işte o nur mahlûkâta aksettği gibi peygamberlere de aksederek gelen ve yine sahibinde karar kılan nur olsa gerektir ve "Hatemünnebiyyin" olmuştur.

Gazali, "Tek hakikî Nur Allah'ın (cc) nuru olup, diğerleri zuhurdur. Nurdan nura da fark olup meselâ; kalp gözünün nuru kafa gözünün nurundan daha önemlidir. (Mişkâtü'l Envar) Allah'dan (cc) "Nur'un envar", Efendimiz'den (asm) "sıracı munir" olarak bahsedilir. (Ahzap: 46)

Nur ve ışık metaforu bütün dinlerde vardır, fakat İslâm'daki bürhanî, ilmî ve deney gözleme uygun olarak işlenmektedir. Meselâ: Kuantum fiziği bu meselede bize ışık tutmakta olup, birçok şeyin anlaşılmasına vesiledir.

Meselâ: Efendimizin (asm) "Allah (cc) en evvel benim nurumu yarattı" buyurması ve o nurdan kâinatın yaratılması

meselesi gibi. Kuantum deneyleri bize bunun ip uçlarını vermektedir. Şöyle ki; elektronların en dibindeki ışık hüzmelerinin anlamı nedir? O ışığın tazyiki ile genişleyip, genişledikçe soğuyup maddeleşerek kâinatın oluşması değil midir? Acaba bilim o ışığın da dibine inebilse ne bulacaktır? İncancım o dur ki o ışığında özü Efendimiz'in (asm) Nur'udur. Fakat nur muhit olduğundan ihata edilemediği için takip de edilememektedir. Onun için merhum bir Nur Talebesi "Ey Nur, muhit ol âlemi kuşat, ya beni de yanına al, ya da insan gibi yaşat!" demiştir.

Yeni Ahit'de Hz. İsa'nın "Ben dünyanın nuruyum" ifadesi yer alır. Bunu dahi bu zaviyeden değerlendirebiliriz.

"Allah'ın (cc) yerin ve göklerin Nur'u olduğunu" beyan eden âyet ise (Nur Sûresi: 35)'dir. Klâsik İslâm literatüründe "NUR" kelimesi; inancın doğru yolun varlık veya bilginin ışığını ifade eden birçok tamlamayla kullanılmıştır. Nuru'l Kur'ân, Nuru'l akıl ve Nuru'l Hak gibi tekiler etrafında İslâm düşüncesinin ifadesi olan kelâm, felsefe ve tasavvuf alanlarının görüşlerini yansıtan ve onları bir biriyle ilişkili kılan bir terminoloji oluşturulmuştur.

Meselâ: Melekler; maddeden mücerret ecsam-ı Nuraniyediler. Işık için "dav" ışın için "şuâ" kelimeleri kullanılmıştır.

Nur: İbni Sinâ'nın epistemolojisinde metafizik bir kavram olarak karşımıza çıkıyor.

Allah'ın (cc) göklerin ve yerin Nur'u oluşu; Allah'ın varlığının Nuru ile bütün mevcudatı aydınlatması demektir.

Gazali, "Mişkâtü'l Envar" adlı eserinde aynı âyeti nur metafiziği olarak ifade eder. İlk küllî gerçek en yüce Nur Allah'dır (cc) yani; Allah hakikî, diğerleri mecazi 'nur'lardır. Demek mevcudat o Nur'un zuhuru ile huzura erer ve varır. Âlemdeki mevcudat, ancak feyiz yolu ile ondan in'ikas ederler. (Mişkât'ı Sencar s. 41, 54, 59. 60)

Nur; ap açık bir gerçeklik olup cihet-i sitteyi muhtevîdir, yani onun ciheti yoktur, çünkü muhittir, ışık boyları gibi sınırlı değildir.

Şuhreverdi'ye göre saf nurun tanımı yoktur, çünkü ihata edilemeyen şey tanım olarak ifade de edilemez. Yunus Emre de bu gerçeği "Sensin bize bizden yakın, görünmezsin hicap nedir? Çün aybın yok gökçen yüzün, yüzündeki nikap nedir" diye sorgulamaktadır.

Var olan nur ya saf nur (en-Nuru'l mücerred) veya ilişik olan (en-Nuru'l âriz) saf nur maddeden müstağnidir.

"Berzah denilen duyulara cisim giydirilmekle hisse yaklaştırılmıştır. Yani o gerçeğe ulaşmak için herbir organ bir istasyon gibidir. Bu ontoloji esas itibariyle bir varlık hiyerarşisi şeklinde temellendirilmektedir. Hiyerarşisinin en yüce zirvesindeki varlık ilkesi; Nurların nurudur, diğerleri ondan yayılanların dikey ve yatay boyutlarıdır.

Yoklukla varlık arasındaki ara varlık arızî varlıklardır. Bunlar ne nur, ne zulmet esas itibariyle onlar o nurun maddî zuhurlarıdır.

İbn-ül Arabî'nin telâkkisinde Kur'ân ilim sıfatının tecellisi olup şüpheleri kovan bir nurdur. "Hak geldi batıl zail oldu" (İsra. 81)

Sûre-i Saf'da da "Allah Nurunu tamamlayacaktır," buyurulması, bu nurun "ekâbir bezm-i ahirde gelir" kâidesine göre kıyâmete yakın çok şa'salı bir şekilde tecellisi anlamına geleceği inancı ve tesellisi ile yaşıyoruz.

Bu söz veya vaad, başka âyet-i kerimeler ve hadis-i şeriflerde de geçmekte olup bize düşen teslimiyettir. Fakat biz aynı zamanda inancımızın medlul ve muhtevasını isabetle tayine de mecburuz.

Ancak öylece münkirleri ilzam ve mü'minleri de irşad etmek gerekir, işte buna göre bazı mülâhazalar:

1. Bu bir nastır tereddüt edilemez.

2. Ye'se (ümitsizliğe) dahi düşülemez, ancak şarta müteallik olduğu için bizim de o şartlara uymamız kaydıyla bu vaad tahakkuk edecektir, zira Cenab-ı Hak bir başka âyeti kerimesinde "İhlâslı olmak şartıyla sizi cihana hâkim kılarım" (Sad,

83 ve Bakara 97) gibi.

Birinci madde üzerinde mütalâaya lüzum yok, çünkü o kesin naslarla sabittir, onun için ikinciden devam edelim.

Bu va'dide yeis veya ümitsizliğe de düşülemez çünkü; vaad-i îlâhî'dir. Hatta başka âyet-i kerimelerde de Cenab-ı Hak, İslâm dinini bütün dinlere galip kılmayı murad ettiğini beyan etmektedir ve bizim için en büyük ümit ve dopinglerden birisi de o gibi açık mesajlardır. O halde bu nasların tefsir veya te'vilinin doğru yapılması gerekir ki ehl-i küfür şımarıp zivanadan çıkmasın, ehl-i iman yeise düşüp helâk olmasın. Hayatı bizzat Allah (cc) tarafından yasalaştırılan bir dinin mensupları, Allah da (cc), kâdir-i küllişey olduğu halde nasıl mağlûp ve çaresiz olabilir? Demek elest bezmindeki söze sadık kalmamışız demektir.

Diğer bir ifade ile "Kuluna zulmetmez Hüdası,/ Kulunun çektiği kendi cezası" denilmiştir. Bir de "İçimizdeki beyinsizler yüzünden bizleri helâk eder misin Allah'ım" (Araf, 155) denilmektedir ki manilerin de bertaraf edilmesi gerekir. Yani bir de meselenin "el emr-i bil maruf ve nehy-i anilmünker" boyutu vardır. Fakat bunun telâfisi imkânsız demek değildir. Zira Bediüzzaman, "Ger istersen hayatı, çareleri bulunan şeyde acze yapışma. Ger istersen rahatı, çaresi bulunmayan şeyde cez'a sarılma" der. Yani herşeyin çaresi Allah'a (cc) tam teslimiyettir.

Meselâ: Bediüzzaman Hazretleri demek ki, bu gibi müjde işâret ve beşaretlere istinaden olsa gerek "Asyanın cinani üzerinde İslâm bulutsuz bir güneş gibi pertev efşan olacaktır." (Muhakemat) Ayrıca "Ümitvar olunuz şu istikbal inkılâbatı içinde en yüksek gür sâdâ İslâmın sâdâsı olacaktır" "Ben acele ettim kışta geldim, sizler Cennet asa baharda geleceksiniz" gibi sözleriyle hep o müjdeleri ihtar ediyor ve bunun gibi çok şeyler söylüyor ve gerekçesini de Risale-i Nurlar'da çok çeşitli cephelerden izah ediyor ve müjdeler veriyor.

Meselâ: Fen cihetinden "Müsbet ilimlerin hükmettiği asırda İslâm bütün hükümlerini akla tesbit ettirecektir" "fennin hiçbir kesin isbatı yoktur ki Kur'ân'ın gerçeklerine ters düşsün", "fennin ikazı ile uyanan beşer dinsiz kalamaz, bhusus hak din olan ve bütün meselelerini akla tesbit ettiren İslâma teslim olacaktır" gibi Risale-i Nur'da çok işâret ve beşaretler vardır.

Bir de "Medeniyet-i suğranın inşikâından medeniyet-i kübra inkişaf edecektir" diyor ki, bu şeriatı fitriyenin şeriat-ı kelâmîyeye donüşerek medeniyet-i kübrânın veya insanîyet-i kübrânın doğuşu demektir.

Bu gerçeği millî şairimiz M. Âkif de; "Doğacaktır sana vadettiği günler Hakk'ın,/ Kimbilir belki yarın belki yarından da yakın" diye ilân etmiştir. Bediüzzaman bu manilerin en kanserli hücrelerinin yeis olup, "Yeis mani-i herkemaldir" der.

Muharref ve zulme gömülmüş bir Yahudilik hakkında bile dünyayı zulme boğan, şeytanın temsilcisi Theodor Herzl denen herif Yahudilik için "madem bu din haktır muhakkak hakim olacaktır" deyip siyonizmi kurarak bugünkü dünya haramiliğini gerçekleştirebiliyorsa o halde bir Müslüman hak dâvâsına hizmetle neden Hz. Ömer adaletini kurmasın? Cenab-ı Hak bir kuds-i hadiste "Samimî iki ortak olursa üçüncüsü benim" buyuruyor? Neden bir türlü muavenet-i îlâhiyeye mazhar olamıyoruz? Hiç düşündük mü? Onların AB veya ABD'si var da Müslümanların IB veya İBD'si neden yok? Biz en azından şu fiilî duâyı bile yapmadan Cenab-ı Allah bu Müslümanlara neye göre yardım etsin? Demek bu mesele de şarta muallak olduğu için bu şartlar tahakkuk edince taalluk edecektir.

Hangisi kolay; zulme katlanmak mı, yoksa Allah'ın nusretiyle bu adalet sistemine kavuşmak mı? Ehl-i İslâm, ehl-i iz'an ve ehl-i namus düşünsün! Muharref bir din için öyle denirse, bizzat taahhüdünü Allah (cc) verdiği hak bir din hakkında neler denilmez, neler yapılmaz ki!

Vaad edilen Nur ve Risâle-i Nur

Elbette işâret ve beşârete mazhariyetin bir bedeli olacaktır, eğer Bediüzzaman ona riayet edip liyakat kesbetti ise mazhar olacaktır bakalım o nedir?

"Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek isterler. Fakat Allah nurunu tamamlayacaktır" (Saf. 8) cümlesinin makam-ı cifrîsi bin üçyüz on altı veya yedidir. Ve bu tarih ise sabıkan yirmi birinci âyetin hatimesinde zikredilen inkılâb-ı fikri sadedinde,

Avrupa'nın bir müstemlekat nazırı, Kur'ân'ın nurunu söndürmesine çalışması tarihine ve Resâili'n- Nur müellifi dahi ona karşı o inkılab-ı fikri sayesinde o nuru parlatmaya çalışması aynı tarihe, hem yedi sürede yedi defa "bu (hikmetle dolu) kitabın âyetleridir. (Yunus.1) aynı tarihe, Neml Sûresi 1 aynı tarihe, Enam Sûresi 161 aynı tarihe, hem Hut Sûresi (56) hem Nisa 81 ve En'am Sûresi 68) dahi aynı tarihe bil ittifak muvafakatları elbette remizden, işaretten ve delâletten ziyade bir sarahattir ki Risale-i Nur o nur-u İlâhinin bir lem'ası olacağını ve düşmanları tarafından gelen şübehat zulümlerini dağıtacağını mana'-i işârisi ile müjdeliyor. Hem bu cifri müteaddit ve manidar tevafuklar ise kuvvetli bir münâsebet-i maneviyeye istinat ederler.

Evet Resâili'n-Nur'un yüzyirmi dokuz risaleleri, yüz yirmi dokuz elektrik lambalarının şişeleri misüllu Kur'ân Nur-u azamından uzanan tellerin başlarına takılıp o nuru neşrettikleri meydandadır. Risâle-i Nur'un "yarı ismi" iki defa bu cümle-i âyette bulunmasıyla o münasebeti pek letafetlendiriyor.

Evet o tarihte İslâmın en amansız düşmanı İngilizin müstemlekat nazırı Kur'ân-ı Kerîm'e karşı gayzını "Müslümanların elinden bu kitabı almalıyız" yani bu kitabı susturmalyız" sözüne karşı Bediüzzaman bilmana "Ben de onun sönmez ve söndürülemez bir Nur olduğunu bütün âleme ilân edeceğim" demiş ve hakikaten de ilân edip küfrün belini kırmıştır. Bu dahi o nurun bir tamamlanış alâmetidir. Ve yine Kur'ân'ın lâfzına karşı çıkanlara da Yirmi Beşinci Söz'deki kırk cihetten mu'cize ve tevafuklu Kur'ân'daki tarihte keşfedilmemiş tevafuk mu'cizesi ile meydan okuyup "Küfrün belini kırdım, çatırtısını da duyduğum" diye ilân etmesi de bir vaadin tahakkukudur. Ayrıca "Dinin rüştünün tebeyyünü" de aynı gerçeğe işâret eder.

Hepsi de meydandadır, bu dahi o nurun bir tamamlanışdır vesselâm.